

Advies

Gecombineerde vergunning

Brussel, 30 maart 2018

Adviesvraag: Besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, wat betreft de invoering van de gecombineerde procedure, en tot opheffing van het koninklijk besluit van 3 augustus 2012 betreffende de regels voor het indienen van de aanvragen en het afleveren van voorlopige arbeidsvergunning in het kader van de aanvraag door een buitenlandse werknemer ter verkrijgen van een "Europese blauwe kaart"

Adviesvrager: Philippe Muyters - Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport

Ontvangst adviesvraag: 19 maart 2018

Adviestermijn: 10

Decretale opdracht: SERV-decreet 7 mei 2004 art. 20 (SAR-functie)

Goedkeuring raad: 30 maart 2018

Het advies kwam tot stand in samenwerking met de Adviescommissie Economische Migratie

Contactpersoon: Niels Morsink - nmorsink@serv.be

De heer Philippe Muyters
Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport
Martelaarsplein 7
1000 Brussel

contactpersoon
Niels Morsink
nmorsink@serv.be

ons kenmerk
SERV_BR_20180403_Gecombineerde_vergunning_nm

Brussel
3 april 2018

Advies gecombineerde vergunning

Mijnheer de minister

De SERV en de adviescommissie Economische Migratie hebben uw adviesvraag goed ontvangen. De sociale partners vragen eerst en vooral snel duidelijkheid over de inwerkingtreding van de procedure gecombineerde vergunning. Een te snelle inwerkingtreding van de nieuwe procedures zonder duidelijke voorafgaande communicatie zou alle betrokkenen voor een voldongen feit stellen en zou werkgevers niet toelaten om hun interne processen aan te passen aan de nieuwe realiteit (met name omdat het samenstellen van een volledig dossier nu per definitie meer werk en tijd zal vragen). Daarom vragen de sociale partners heldere en tijdige communicatie en voldoende voorbereidingstijd voorafgaandelijk aan de inwerkingtreding.

Hoogachtend

Pieter Kerremans
administrateur-generaal

Hans Maertens
voorzitter

Niels Morsink
secretaris

Véronique Leroy
voorzitter

Inhoud

Inhoud	4
Krachtlijnen	5
Advies 7	
1 Langere procedure	7
2 Meer documenten	8
2.1 Getuigschrift van woonplaats en bewijs van ziektekostenverzekering	8
2.2 Onvolledig doch ontvankelijk	10
2.3 Aanvullende inlichtingen of documenten	10
2.4 Kennisgeving	11
3 Elektronisch platform	11
4 Mobiliteit op de arbeidsmarkt	12
5 Arbeidskaart in België aanvragen	12
6 Adviesraad voor de Tewerkstelling van Buitenlandse Werknemers	13

Krachtlijnen

- De sociale partners vragen eerst en vooral snel duidelijkheid over de inwerkingtreding van de procedure gecombineerde vergunning. Een te snelle inwerkingtreding van de nieuwe procedures zonder duidelijke voorafgaande communicatie zou alle betrokkenen voor een voldongen feit stellen en zou werkgevers niet toelaten om hun interne processen aan te passen aan de nieuwe realiteit (met name omdat het samenstellen van een volledig dossier nu per definitie meer werk en tijd zal vragen). Daarom vragen de sociale partners heldere en tijdige communicatie en voldoende voorbereidingstijd voorafgaandelijk aan de inwerkingtreding
- De sociale partners vinden het positief dat er stappen worden gezet om de procedure helemaal elektronisch te doen verlopen. De digitalisering van de procedure is noodzakelijk omdat de Vlaamse aanvraagprocedure, die vandaag één van de performantste in de wereld is, door de invoering van dit BVR aanzienlijk zal worden vertraagd.
- De sociale partners vragen dat werknemers met visumvrijgestelde nationaliteiten ook in de toekomst onmiddellijk kunnen beginnen werken van zodra ze aankomen. Ook visumplichtige werknemers moeten zo snel mogelijk aan de slag kunnen.
- Daarbij blijft de vraag naar een getuigschrift over de keuze van woonplaats onduidelijk, ook de vraag naar een bewijs dat de werknemer over een ziektekostenverzekering beschikt zorgt voor verwarring.
- Het Gewest beslist over de volledigheid van de aanvraag. In het nieuwe ontwerp BVR wordt de controle van de volledigheid opgenomen in het nieuw artikel 18/27, maar daarbij wordt niet verwezen naar het principe uit het SWA, noch wordt er verdere verduidelijking gegeven over de voorwaarden waaronder een aanvraag onvolledig doch ontvankelijk kan worden verklaard. De sociale partners vragen dat er een duidelijke richtlijn wordt vastgelegd in welke gevallen deze documenten later mogen worden voorgelegd. Het kan niet dat deze uitzonderingsmogelijkheden op een geval per geval basis worden beslist.
- In artikel 25, §2 van het SWA wordt het volgende gesteld: *“Tijdens het onderzoek van de aanvraag kan aan de onderdaan van een derde land of aan de werkgever worden gevraagd om binnen een termijn van 15 dagen aanvullende inlichtingen of documenten voor te leggen.”* De sociale partners vragen om welke documenten, bewijzen en inlichtingen het concreet kan gaan.
- De sociale partners vragen ook dat de aanvrager in kennis wordt gesteld van het volledige karakter van de aanvraag.
- De sociale partners hebben onder andere in het advies van 29 maart 2016 op het ontwerp besluit van de Vlaamse Regering gecombineerde vergunning gepleit voor het spoedig oprichten van een elektronisch platform voor de behandeling van de aanvragen, met tevens een toegang voor de werkgevers zodat zij zelf én voorafgaandelijk (dus nog voor de Dimona-aangifte en de aanvang van het contract) in een elektronische databank kunnen nagaan of en hoe lang een werknemer tewerkgesteld mag worden. De sociale partners vragen dat onderzocht wordt hoe de werknemers die een gecombineerde vergunning aanvragen of voor wie een gecombineerde vergunning werd aangevraagd, zelf ook aan de hand van hun bisnummer toegang krijgen tot hun individueel dossier om op die manier te kunnen opvolgen welke beslissingen er genomen worden, welke termijnen spelen, welke procedures eventueel nog mogelijk zijn voor de verlenging van hun gecombineerde vergunning etc.

- De sociale partners brengen graag hun vraag in herinnering om de mogelijkheid te voorzien voor de werknemer om binnen de geldigheid van de afgeleverde gecombineerde vergunning van werkgever te veranderen op een flexibele, maar gecontroleerde manier.
- Net als de Waalse en de Brusselse sociale partners vragen de Vlaamse sociale partners graag nogmaals dat wordt onderzocht hoe personen zonder wettig verblijf die in de informele economie werken de transitie van informele naar formele tewerkstelling kunnen maken en een arbeidskaart kunnen bekomen.
- In tegenstelling tot de inhoud van de sanctierichtlijn, ontbreken er volgens PICUM in België richtlijnen onder het nationaal recht, omtrent het indienen van een klacht. Daarom vragen de sociale partners dat de Vlaamse Regering aandringt bij de federale overheid om de sanctierichtlijn nauwgezet om te zetten. Zo is er in artikel 8 punt 4 van de wet van 11 februari 2013 die de sanctierichtlijn omzet een KB voorzien om andere organisaties te benoemen die kunnen optreden voor werknemers zonder wettig verblijf. Er bestaat hierover een ontwerp KB, maar dit raakt echter niet goed gekeurd.
- De sociale partners vragen dat de federale adviesraad voor de tewerkstelling van buitenlandse werknemers blijft bestaan.

Advies

De SERV gaf op 29 maart 2016 advies op een eerste versie van het ontwerp BVR Single Permit. Dit ontwerp, net zoals de ontwerpen van de andere betrokken entiteiten werd door de Raad van State tegen gehouden, omdat er voorafgaandelijk een samenwerkingsovereenkomst moest worden afgesloten. Nu er een samenwerkingsovereenkomst is, volgde een nieuw ontwerp BVR dat op 16 maart 2018 principieel werd goedgekeurd.

Een aantal van de opmerkingen uit het advies van 29 maart 2016 werden niet beantwoord in het kader van het intussen bereikte samenwerkingsakkoorden en zijn dus nog steeds relevant. De sociale partners vinden het dan ook opportuun om ook bij dit nieuwe ontwerp een aantal bemerkingen te maken.

Naast de inhoudelijke aspecten stellen de sociale partners ook vast dat het reglementerend kader nu zeer complex wordt. Het nieuwe BVR past het bestaande Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 aan, en moet samengelezen worden met het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018, en met de gewijzigde vreemdelingenwet van 15 november 1980. Deze complexiteit vraagt om coördinatie op legistiek vlak, ook met het samenwerkingsakkoord over de coördinatie van de controles op illegale arbeid en sociale fraude, maar eerst en vooral om heldere en tijdige communicatie ten aanzien van de werknemers en werkgevers die deze wetgeving zullen moeten toepassen. Dit is met name pertinent vanwege de onduidelijkheid met betrekking tot de inwerkingtreding. Het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 zegt: *“Het samenwerkingsakkoord treedt in werking op de dag van publicatie in het BS van de laatste goedkeurende akte uitgaande van de partijen bij het akkoord.”* Uit de Memorie bij het samenwerkingsakkoord is het duidelijk dat het dan gaat over de goedkeurende aktes van het samenwerkingsakkoord zelf. Zowel de Vlaamse, Waalse en federale regering keurden het Samenwerkingsakkoord reeds goed. Het is enkel nog wachten op de Duitstalige gemeenschap, waarna de gecombineerde procedure plots van toepassing dreigt te zijn. Een te snelle inwerkingtreding van de nieuwe procedures zonder duidelijke voorafgaande communicatie zou alle betrokkenen voor een voldongen feit stellen en zou werkgevers niet toelaten om hun interne processen aan te passen aan de nieuwe realiteit (met name omdat het samenstellen van een volledig dossier nu per definitie meer werk en tijd zal vragen). Daarom vragen de sociale partners heldere en tijdige communicatie en voldoende voorbereidingstijd voorafgaandelijk aan de inwerkingtreding.

1 Langere procedure

De sociale partners vinden het positief dat er stappen worden gezet om de procedure helemaal elektronisch te doen verlopen. Zo vermeldt nieuw artikel 18/3 dat fotokopieën volstaan voor de documenten die door het Gewest worden gevraagd. De sociale partners vragen dat er verdere stappen worden gezet zodat ook de documenten voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waarnaar verwezen wordt in nieuw artikel 18/2, elektronisch kunnen worden aangeleverd.

De digitalisering van de procedure is zeker noodzakelijk omdat de Vlaamse aanvraagprocedure, die vandaag één van de performantste in de wereld is, door de invoering van dit BVR aanzienlijk zal worden vertraagd.

De sociale partners vragen in dat kader om enkele fundamentele principes te bevestigen: Vandaag kunnen visumvrijgestelde nationaliteiten (Amerikanen, Japanners, Canadezen, ...) zeer snel aan de slag met een arbeidskaart. Van zodra de arbeidskaart van deze werknemer is afgeleverd (wat gemiddeld na drie à vier weken gebeurt), kan deze werknemer naar België reizen en hier legaal beginnen werken. Hij/zij heeft dan 90 dagen de tijd om zijn verblijfssituatie in orde te brengen, terwijl hij/zij reeds in België is. Deze mogelijkheid blijft in het nieuwe ontwerp niet weerhouden. In de toekomst dreigt dezelfde werknemer tot vier maanden te moeten wachten voor hij kan beginnen werken.

De sociale partners vragen dat deze werknemers ook in de toekomst onmiddellijk kunnen beginnen werken van zodra ze aankomen want zij voldoen op dat moment al aan de twee voorwaarden: ze hebben toelating tot arbeid en toelating tot verblijf. Deze mogelijkheid moet bovendien op één of andere manier worden bevestigd: document, brief bij het visum.

Ook visumplichtige werknemers moeten zo snel mogelijk aan de slag kunnen. Eens zij een visum hebben, zijn ook voor hen de twee noodzakelijke voorwaarden vervuld: ze hebben toelating tot arbeid en toelating tot verblijf. De sociale partners vragen niet dat men de gecombineerde vergunning onmiddellijk aflevert, want dat kan niet gebeuren vooraleer de woonstcontrole is gedaan. Wél vragen de sociale partners dat niet op deze woonstcontrole wordt gewacht om de werknemer te laten beginnen werken. Dit wordt ook vermeld in artikel 34, 4e lid van het samenwerkingsakkoord: *“De onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 33 tot verblijf met het oog op werk gemachtigd werd, kan beginnen werken zodra hij in het bezit is van het voorlopige verblijfsdocument dat wordt afgeleverd in afwachting van de afgifte van de gecombineerde vergunning, of in afwachting van de vernieuwing of wijziging van de gecombineerde vergunning.”* De sociale partners vragen dat deze situatie voor de rechtszekerheid van de betrokkenen bevestigd wordt door een officiële mededeling.

De sociale partners verwijzen naar de kennisgeving zoals die functioneerde in het systeem van de Europese blauwe kaart voor de invoering van de gecombineerde vergunning. Men mag geen voorlopige arbeidsvergunning meer afleveren in het kader van de gecombineerde vergunning richtlijn, maar dat neemt niet weg dat men een mededeling aan de betrokken werkgever en werknemer kan doen.

2 Meer documenten

De procedure wordt ook langer tijdens de voorbereidingsfase door de grotere hoeveelheid administratieve documenten die moeten worden voorzien. Wat betreft de nieuwe vereiste documenten verwijzen de sociale partners naar het overzicht in het advies van 29 maart 2016. De sociale partners vragen om zorgvuldig na te gaan of al deze documenten strikt noodzakelijk zijn om een grondige en doelgerichte controle mogelijk te maken.

2.1 Getuigschrift van woonplaats en bewijs van ziektekostenverzekering

Daarbij blijft de vraag naar een getuigschrift over de keuze van woonplaats onduidelijk, ook de vraag naar een bewijs dat de werknemer over een ziektekostenverzekering beschikt zorgt voor verwarring.

De sociale partners vragen op welke manier de keuze van woonplaats moet worden gecommuniceerd, en of dit kan opgenomen worden in een van de andere documenten (het aanvraagformulier, de arbeidsovereenkomst of de volmacht die gegeven wordt aan de aanvrager die het dossier indient).

Het bewijs van de ziektekostenverzekering is momenteel al één van de toelatingscriteria in het kader van de Europese blauwe kaart¹, maar voor alle andere werknemers geldt dit artikel niet. Voor hen geldt dat een “machtiging voorlopig verblijf”(een werkvisum) moet worden aangevraagd, en de daarvoor vereiste documenten vernoemen die ziektekostenverzekering niet. Dit bewijs van de ziektekostenverzekering zou dus wel degelijk een nieuwe bijkomende verplichting zijn.

De richtlijn van de Europese blauwe kaart stelt dat de Europese blauwe kaart kan worden afgeleverd aan werknemers die *“aantonen dat zij beschikken over of, indien de nationale wetgeving zulks vereist, een aanvraag hebben ingediend voor, een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt die doorgaans ook voor de onderdanen van de betrokken lidstaat zijn gedekt, voor de perioden waarin deze dekking en de bijbehorende rechten niet zijn geregeld in verband met of uit hoofde van de arbeidsovereenkomst”*. Het vereiste van ziektekostenverzekering slaat dus enkel op de periode die niet is gedekt door een arbeidsovereenkomst. In de context van een Europese blauwe kaart aanvrager houdt deze verplichting dan ook weinig steek: De verplichting in de Richtlijn slaat op andere periodes, maar die periodes zijn er per definitie niet, want dan is er geen Europese blauwe kaart. De betrokkene die een Europese blauwe kaart aanvraagt, kan die Europese blauwe kaart maar krijgen als hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen. Bovendien kan hij zijn verblijfsrecht slechts aanvangen vanaf het moment dat hij zijn voorlopige arbeidsvergunning heeft gekregen, wat dus per definitie maar kan van zodra zijn arbeidscontract loopt. Zijn verblijfsrecht zal niet ingaan voor de datum waarop zijn arbeidsovereenkomst aanvangt. Op het moment dat zijn arbeidsovereenkomst ingaat, is hij ook onderworpen aan sociale zekerheid in België. Een Dimona aangifte zal gedaan zijn, en de werknemer zal gekend zijn bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid. Anders gezegd: door het voorleggen van een arbeidsovereenkomst wordt eigenlijk bewezen dat men sociale zekerheid en dus ziektekostenverzekering zal hebben, net zoals de Belgen.

De vereiste is dus niet correct overgenomen in het huidig artikel betreffende de Europese blauwe kaart in de Verblijfswet (het huidig artikel 61/27 §1, 4°), want daar staat enkel: *“een bewijs van een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;”*, zonder meer. De sociale partners vragen dat indien men een vereiste wil opleggen betreffende dekking door een systeem van sociale zekerheid, dit wordt gedaan voor die gevallen waarin daar gerede twijfel over zou kunnen bestaan. En dan gaat het enkel over de gedetacheerde werknemers uit landen waarmee België geen bilaterale overeenkomst heeft inzake sociale zekerheid. De andere werknemers leveren immers al een bewijs van sociale verzekering af bij het aanvragen van hun toelating tot arbeid:

- Voor lokale contracten volgt dit zoals gezegd uit hun arbeidsovereenkomst en dus onderwerping aan Belgische sociale zekerheid.

¹ Artikel 5, 1^e van de richtlijn 2009/50/EG VAN DE RAAD van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan; art 61/27, 4° van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Voor gedetacheerden uit landen met bilaterale overeenkomsten volgt dit uit de certificate of coverage die moet worden voorgelegd.

Voor de restcategorie werknemers (de gedetacheerden uit niet-verdragslanden) is het dan niet zinvol om én een attest van niet-onderwerping vanwege de RSZ te laten vragen (wat nu vereist wordt voor de toelating tot arbeid) langs de ene kant, als men langs de andere kant toch een positief bewijs van verzekering gaat vragen uit het land van origine.

Daarenboven lijkt het de sociale partners praktisch gezien onmogelijk om al een bewijs van inschrijving bij een ziekenfonds te hebben voorafgaand aan de aanvraag van de gecombineerde vergunning. Daarom vragen de sociale partners hoe concreet een bewijs van ziektekostenverzekering in België of uit het land van herkomst moet worden aangetoond.

2.2 Onvolledig doch ontvankelijk

Het Gewest beslist over de volledigheid van de aanvraag. Dit slaat zowel op de documenten nodig voor verblijf als deze voor de toelating tot arbeid. Zolang het dossier niet volledig is, is het niet ontvankelijk. In artikel 19, §3, tweede lid van het Samenwerkingsakkoord staat het volgende: *“in afwijking van het eerste lid, verklaart de gewestelijke overheid de aanvraag onvolledig doch ontvankelijk indien de Minister of zijn gemachtigde aangeeft dat bepaalde documenten voorgescreven door de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de loop van de procedure zullen worden toegevoegd.”*

Dit artikel van het samenwerkingsakkoord moet samengelezen worden met het nieuwe artikel 61/27 van de Verblijfswet dat volgens de memorie van toelichting *“de minister of zijn gemachtigde in staat stelt om de onderdaan van een derde land tot een verblijf te machtigen wanneer hij omwille van een reden onafhankelijk van zijn wil (dit document bestaat niet in zijn land van herkomst of de procedure voor de afgifte van dit document neemt verschillende maanden in beslag) niet in staat is om een van deze documenten, of beide documenten, voor te leggen wanneer hij zijn aanvraag indient.”*

In het nieuwe ontwerp BVR wordt de controle van de volledigheid opgenomen in het nieuw artikel 18/27, maar daarbij wordt niet verwezen naar het principe uit het SWA, noch wordt er verdere verduidelijking gegeven over de voorwaarden waaronder een aanvraag onvolledig doch ontvankelijk kan worden verklaard. De sociale partners vragen dat er een duidelijke richtlijn wordt vastgelegd in welke gevallen deze documenten later mogen worden voorgelegd. Het kan niet dat deze uitzonderingsmogelijkheden op een geval per geval basis worden beslist.

2.3 Aanvullende inlichtingen of documenten

In artikel 25, §2 van het SWA wordt het volgende gesteld: *“Tijdens het onderzoek van de aanvraag kan aan de onderdaan van een derde land of aan de werkgever worden gevraagd om binnen een termijn van 15 dagen aanvullende inlichtingen of documenten voor te leggen.”* Dit kan volgens de nota bij het ontwerp BVR gebruikt worden om in het geval van detachering bewijzen te vragen dat de werknemer tijdelijk prestaties komt verrichten, voor rekening van de buitenlandse onderneming die daadwerkelijk substantiële activiteiten verricht in het land waar ze is gevestigd. Hiermee wordt een verwijzing gemaakt naar de controle op de “echtheid” van een detachering.

De tekst van het ontwerp BVR zelf zegt hier echter niets over. De sociale partners vragen om welke documenten, bewijzen en inlichtingen het concreet kan gaan.

2.4 Kennisgeving

Het artikel 18/28 uit het ontwerp BVR van 2016 (volledigheid van het dossier) wordt nu artikel 18/27 maar is korter. De derde paragraaf van dat artikel met het principe van “meedelen van het volledig karakter” verdwijnt daardoor. Waar er oorspronkelijk het volgende stond: *“de dienst economische migratie geeft de werkgever of de werknemer kennis van het volledige karakter van de aanvraag”*, wordt nu enkel nog vermeld in artikel 25 §1 van het SWA dat *“de beslissing met betrekking tot de aanvraag wordt genomen ten laatste vier maanden na de kennisgeving van het feit dat de aanvraag volledig is.”* De kennisgeving van de volledigheid is procedureel een belangrijk moment want de termijn van vier maanden begint daarmee te lopen. De sociale partners stellen voor om in de tekst van het nieuwe artikel 18/27 de vetgedrukte tekst bij te voegen: ***“De dienst Economische Migratie beslist binnen tien dagen vanaf de ontvangst van de aanvraag, vermeld in artikel 18, 18/25 of 18/26, of de aanvraag volledig is, en stelt de aanvrager in kennis van het volledige karakter van de aanvraag. De werkgever of de werknemer, vermeld in artikel 18/25 of 18/26, wordt met een aangetekende brief op de hoogte gebracht van de beslissing van onontvankelijkheid.”***

3 Elektronisch platform

De sociale partners hebben onder andere in het advies van 29 maart 2016 op het ontwerp besluit van de Vlaamse Regering gecombineerde vergunning gepleit voor het spoedig oprichten van een elektronisch platform voor de behandeling van de aanvragen, met tevens een toegang voor de werkgevers zodat zij zelf én voorafgaandelijk (dus nog voor de Dimona-aangifte en de aanvang van het contract) in een elektronische databank kunnen nagaan of en hoe lang een werknemer tewerkgesteld mag worden. De sociale partners vragen ook dat onderzocht wordt hoe de werknemers die een gecombineerde vergunning aanvroegen of voor wie een gecombineerde vergunning werd aangevraagd, zelf ook aan de hand van hun bisnummer toegang kunnen krijgen tot hun individueel dossier om op die manier te kunnen opvolgen welke beslissingen er genomen worden, welke termijnen spelen, welke procedures eventueel nog mogelijk zijn voor de verlenging van hun gecombineerde vergunning etc. het is de bedoeling dat de toegang niet beperkt is tot de aanvragende werkgever, maar eens de aanvraag aanhangig is en ontvankelijk, dat de betrokken werknemer ook toegang krijgen tot consultatie van hun dossier aan hand van een identificatienummer, bijv. het bisnummer dat hen via de Limosadatabank wordt toegekend

De sociale partners betreuren dat niet samen met het uitvoerend samenwerkingsakkoord over de verdeling van de kosten (Art. 41 SWA) dat werd goed gekeurd op 23 maart 2018 een akkoord werd gesloten over het elektronisch platform (Art 40 SWA).

De sociale partners vragen eveneens dat het elektronisch platform wordt gekoppeld aan de bestaande Limosa databank. Limosa betreft de gedetacheerde werknemers, dus niet degene die een Belgisch arbeidscontract krijgen. In het kader van de toegenomen controles op gedetacheerde werknemers wordt Limosa sowieso een belangrijk instrument. De Limosa aangifte moet gedaan worden, en dat is in feite het eerste moment dat informatie over de betreffende

werknemer wordt gecommuniceerd. Het zou dus praktisch zijn moest men op basis van de Limosa aangifte ook nog eens een herinnering krijgen dat men een arbeidskaart moet aanvragen. In de andere richting zou dat de diensten economische migratie en de inspectiediensten toelaten om na te gaan waar er een arbeidsvergunning moest worden aangevraagd en dit (nog) niet gebeurde.

Een praktisch probleem dat zich de afgelopen maanden stelde, illustreert het belang van deze koppeling met Limosa. Het blijkt voortaan bij de dienst economische migratie nodig een voorlopig rijksregisternummer (ook wel “bisnummer” genoemd) in te geven om het dossier voor een aanvraag arbeidskaart aan te maken. Indien dit moet worden aangevraagd bij de aanmaak van het dossier zorgt dit voor veel vertraging. Nu, als men als buitenlandse werkgever een Limosa-aangifte doet, dan wordt er onmiddellijk en automatisch een rijksregisternummer aangemaakt, en ook snel gecommuniceerd naar de betrokkenen. Dat vormt met andere woorden een aanvullende reden om beide aan elkaar te koppelen. Het dossier zou dan eigenlijk al gecreëerd zijn op het moment dat de werkgever het aanvraagdossier indient bij het Gewest.

4 Mobiliteit op de arbeidsmarkt

De sociale partners brengen graag hun vraag in herinnering om de mogelijkheid te voorzien voor de werknemer om binnen de geldigheid van de afgeleverde gecombineerde vergunning van werkgever te veranderen op een flexibele, maar gecontroleerde manier. De Waalse Sociaal-Economische Raad schuift hier bijvoorbeeld de mogelijkheid naar voor om met een bepaalde arbeidskaart de werknemer ook de mogelijkheid te geven om voor andere werkgevers hetzelfde beroep uit te oefenen.

5 Arbeidskaart in België aanvragen

Net als de Waalse² en de Brusselse sociale partners³ vragen de Vlaamse sociale partners graag nogmaals dat wordt onderzocht hoe personen zonder wettig verblijf die in de informele economie werken de transitie van informele naar formele tewerkstelling kunnen maken en een arbeidskaart kunnen bekomen.

De sanctierichtlijn⁴ vraagt het volgende: *“De lidstaten zorgen ervoor dat er doeltreffende mechanismen bestaan aan de hand waarvan illegaal tewerkgestelde onderdanen van derde landen rechtstreeks of middels door de lidstaten aangewezen derden zoals vakverenigingen of*

² CESW (18 december 2017). Avis A.1353 sur l'avant projet de decret portant assentiment à l'accord de coopération portant sur la coordination des politiques d'octroi d'autorisations de travail et d'octroi du permis de séjour, ainsi que les normes relatives à l'emploi et au séjour des travailleurs étrangers (permis unique)

³ ESR (13 oktober 2017). Advies op het voorontwerp van ordonnantie houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, het Waals gewest, het Vlaams gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de coördinatie tussen het beleid inzake de arbeidsvergunningen en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling van buitenlandse arbeidskrachten.

⁴ Richtlijn 2009/52/EG van 18 juni 2009 tot vaststelling van minimumnormen inzake sancties en maatregelen tegen werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen

andere verenigingen of een bevoegde instantie van de lidstaat, indien de nationale wetgeving hierin voorziet, een klacht tegen hun werkgever kunnen indienen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat derde partijen die, overeenkomstig de in hun nationale wetgeving vastgelegde normen, een legitiem belang hebben bij waarborging van de naleving van deze richtlijn, namens of ter ondersteuning van een illegaal tewerkgestelde onderdaan van een derde land met diens instemming administratieve of burgerlijke procedures kunnen aanspannen met het oog op tenuitvoerlegging van deze richtlijn.”

In tegenstelling tot de inhoud van de sanctierichtlijn, ontbreken er volgens PICUM⁵ in België richtlijnen onder het nationaal recht, omtrent het indienen van een klacht. Daarom vragen de sociale partners dat de Vlaamse Regering aandringt bij de federale regering om de sanctierichtlijn nauwgezet om te zetten. Zo is er in artikel 8 punt 4 van de wet van 11 februari 2013 die de sanctierichtlijn omzet een KB voorzien om andere organisaties te benoemen die kunnen optreden voor werknemers zonder wettig verblijf. Er bestaat hierover een ontwerp KB, maar dit raakt echter niet goed gekeurd.

6 Adviesraad voor de Tewerkstelling van Buitenlandse Werknemers.

De sociale partners vragen nog steeds dat de federale adviesraad voor de tewerkstelling van buitenlandse werknemers blijft bestaan. In het addendum bij het akkoord zesde staatshervorming omtrent economische migratie stelden de Vlaamse sociale partners al het volgende waar ze nog steeds achter staan: *“De sociale partners zijn van mening dat het voortbestaan van een adviesraad waarin beide beleidsniveaus (federaal en regionaal) vertegenwoordigd zijn, aangewezen is. Deze adviesraad vormt het intergewestelijke overleg- en afstemmingsorgaan. Zowel vertegenwoordigers van de administraties als van de sociale partners maken deel uit van dit orgaan. Dit orgaan bewaakt de intergewestelijke uniformiteit in de regelgeving bij deze complexe materie. Volgens de sociale partners zou het zinvol zijn hierbij een permanente coördinatie te voorzien.”*

⁵ Platform for international cooperation on undocumented migrants. Werknemers zonder wettig verblijf: richtlijnen voor het indienen van een effectieve klacht inzake uitbuiting of misbruik in het kader van tewerkstelling.